

Dierbare Vader Abt, dierbare broeders en zusters,

De pagina valt open op de lezing van Paulus. En waarom ook niet die laatste zin nog eens even beluisteren en door ons heen laten gaan. En ons tegelijkertijd en in alle eerlijkheid ook afvragen of die wel waar is? En wat stond er? Wat hebben we gehoord? “Nu reeds juichen wij in God door Jezus Christus onze Heer”.

Juichen in God. Mensen die juichen zijn vrije mensen, zijn blijde mensen zijn mensen die met nieuwe energie het leven in stappen. Zijn mensen die een zicht hebben op het doel van hun leven. Zijn mensen die anderen in hun enthousiasme anderen mee weten te krijgen. Er is natuurlijk ook niet niets wat ons tot juichen brengt, want wij hebben de verzoening ontvangen door Jezus Christus. Maar ja wat doe je nou als een ander je zomaar onderweg hier naar de kerk toe had ontmoet? Of wanneer een van onze medebroeders meer dan gemiddeld vrolijk en juichend op weg was naar de sacristie en je zou hebben gevraagd; ‘waarom juich je zo, waar komt die vreugde vandaan? Wat is er toch in jou?’. En je zou dan geantwoord hebben omdat je dat allemaal in je hoofd had; omwille van Jezus Christus die mijn Heer is, door wie ik de verzoening heb ontvangen. Als je het al had kunnen zeggen omdat het zo spontaan bij je binnenkwam. Degene die het je gevraagd zou hebben, zou die het hebben begrepen? De eerlijke vraag is natuurlijk aan ons: “begrijpen wij het?”.

Het is het hart van wat ons hier brengt, het maakt een zondag tot een zondag. Het is heel je vertrouwen en je hoop. Het is de grootste schat van je onsterfelijke ziel. Je bent verzoend met God, die je kent in de Naam van degene door wie dat is gebeurd. Je hebt een voorbeeld van Iemand die je zo menselijk nabij is gekomen dat je kan zeggen; ik kan Hem aanraken, ik kan Hem zien, ik kan zijn zoals Hij want Hij is niet anders dan ik. Hij is niet de grote Aartsengel, Hij is niet hoog boven alle krachten en machten - dat is hij wel - Maar Hij is allereerst in mijn leven gekomen als het kind van Maria en Jozef. En hij heeft de verzoening gerealiseerd van mij met God.

Maar wie is Hij dan? En wat heeft Hij dan gedaan? En wat heeft Hij dan gedaan waardoor ik blij word, en kan weten: kijk dat wil ik ook? Een andere manier om diezelfde vraag te stellen: iemand vroeg mij onlangs: ‘Wat wil je worden?’ en keek naar mijn habijt. En ik keek naar de dagen die achter mij lagen en ik zei; ‘ja wat wil ik worden...?’ en ik wist geen antwoord te geven. En toen zei hij tegen mij; “maar waarom word je dit dan?” (monnik) En toen dacht ik bij mijzelf; “ja waar word ik dit nou om?” En toen viel me een woord binnen van iemand anders die die vraag ook een keer kreeg en er even verlegen mee was. En zijn vriend gaf hem het antwoord in het hart, en in de mond; hij zei: ‘Wil jij niet heilig worden?’

Dat is dus wat Jezus heeft gedaan. Jezus heeft ons, ons echte levensdoel teruggegeven. Hij heeft ons het antwoord gegeven op die altijd verlegen makende vraag: “wie ben ik, wat moet ik doen, waar is het toch allemaal goed voor, dit leven?” We leven om heilig te worden! Om heilig te zijn en priesterlijk, zoals God tegen Mozes zegt.

En wat wil dat zeggen? Dat wil zeggen dat wij in ons hart ten volle God de plaats geven die wij in Zijn hart hebben. Wat zegt God tegen Mozes? Hij zegt: Mozes je moet iets zeggen tegen het volk, en wat moet je ze doen zeggen? Je moet ze eraan helpen herinneren wat ik allemaal voor jullie heb gedaan. Hoe ik ben op getreden tegen Egypte, hoe ik jullie op arendsvleugelen heb gedragen, hoe ik jullie hier gebracht heb op een weg die toekomst heeft. Dat moet je hen in herinnering brengen, en waarom? *Zodat in dat hart van hen kan neerdalen deze ene waarheid, dat ik alles voor hen over heb. Dat ieder van hen in mijn Hart zijn vaste plek heeft.* Dat ik jullie heb gezien, terwijl jullie niks waren, dat ik jullie heb gehoord terwijl jullie in slavernij onmondig waren. Dat ik met jullie ben mee getrokken, ook toen jullie je neus voor mij optrokken, en zeiden: wat van moeten wij met dat minderwaardige voedsel dat wij hier krijgen. Breng ze in herinnering wat ik allemaal voor jullie heb gedaan.

En wat vraagt God dan? Dat wij onszelf loslaten en dat we, hoe moeilijk dat ook is, en tegelijkertijd hoe oneindig bevrijdend. Hij vraagt dat wij van binnenuit dit inzicht toelaten: God als ik alles ben voor u, dan bent u alles voor mij. Dat is heilig worden: dat wil zeggen dat de heiligheid die God is, helemaal het binnenste is van mijn bestaan. Dat ik niet meer mijn eigen kleine wereldje bij elkaar sprokkel, omdat ik nog niet weet bij wie ik thuis ben. Omdat ik nog altijd denk met die verwording in mijn hoofd en in mijn hart, die de vader van alle leugen ooit in deze wereld heeft gebracht, dat God de wereld geschapen heeft alleen maar om zichzelf een plezier te doen. En dat wij er helemaal niet toe doen voor Hem; dat wij concurrenten zijn van zijn almacht. En dus is hij jaloers op ons, als wij mensen het leven in handen nemen en torens bouwen die tot de hemel reiken. Torens waarmee we God zeggen: wij zijn god! Torens die in de geschiedenis altijd weer op onze hoofden terugvallen.

Ach mag het toch gebeuren dat ik ophoud me vast te houden aan de dingen die voorbijgaan. Dat proberen van me met een clubje van mensen die het altijd met zichzelf eens zijn door de wereld te trekken. Geen vervelende vragen voor mij. Geen onzekerheden! Nee, wat God gebracht heeft om overzichtelijk blijven, veilig. Zodat ik God binnen mijn perken kan houden. Zodat ik als het ware met een klein beursje aan goedheid door de wereld heen kan: als jij mij iets geeft, dan geef ik jou ook wat.

Maar het leven waartoe wij geroepen zijn,
het leven wat wij hebben gevonden,
de zondag die wij met elkaar vieren,
de Eucharistie die onze enige en echte waarheid is:

Wij dragen de hemel in ons hart.

Wij zijn mensen die over een oneindig kapitaal beschikken aan leven, waarheid en goedheid. De liefde van God zelf is in ons hart gewekt, en daarmee zijn kracht en zijn wijsheid. Onze liefde is groot genoeg om vriend en vijand gelijkelijk te beminnen. We zijn moedig genoeg om met niets anders genoeg te nemen dan de waarheid. We hebben ruimte genoeg om eindeloos, onvoorwaardelijk, geduldig te zijn. We vergeven zeventig maal zeven keer. We zoeken het gesprek met de ander die ons mag bevragen, omdat we niets anders verlangen dan de waarheid. We zijn voor niemand bang.

We vinden deze schat niet zelf. We hebben iemand nodig die met ons meeloopt, ons de ruimte geeft om ons uit te spreken, en die ons zo bevraagt dat we door ons bange 'ik' heen, Gods heiligheid in ons hart vinden. Je hebt iemand nodig die naast je loopt, en die jou voor het eerst in je leven het gevoel geeft: die man, die vrouw, die houdt echt van mij. Ik ben nog niemand voor hem, maar hij heeft alles al voor mij over. Zo'n man, zo'n vrouw noem je een christen, een andere Christus.

Je bent een andere Christus als je hebt ervaren dat je leeft van de onwaarschijnlijk vergevende liefde van Heer. Paulus sprak er zo indringend over. Allemaal hebben we gezegd: we kennen Jezus niet. En Hij heeft ons geroepen om in onze tijd deze rijkdom, dit perspectief, deze waarheid, deze vreugde die alles wat het leven aan verdriet heeft overstijgt te vinden en in onze tijd waar te maken.

En zo lieve broeders en zusters is het misschien toch echt wel waar, en zitten we met de volksaard die ons eigen is, heel rustig en ingetogen 'gewoon' blij te zijn. Niet dom blij, maar blij in de trouw van Hem die ieder van ons zo omvormt dat we niet meer bang zijn om onszelf te leren kennen. Dat we de ander toelaten, die ons helpt om onze waarheid te vinden. Dat in het vinden van die waarheid Jezus alleen maar groter wordt in ons. En dan zal het gebeuren dat het koninkrijk van God midden onder ons is.

Wij in Hem, Hij in ons. Laat ons juichen, en zingen. Zingen in de hoop die al onze verwachtingen overtreft. Want Hij is trouw. Zegt Mozes. Zegt Paulus. Zegt Christus in ons.